

ΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΟΤΗΤΑ

EEMIL ALEKSIS HALLMAN

Koiravahti

Eemil Aleksis Hallman

Koiravahti

© 2025 Eemil Aleksis Hallman

Kannen suunnittelu: Eemil Aleksis Hallman

Sisuksen taitto: Eemil Aleksis Hallman

Kustantaja: BoD · Books on Demand,

Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9676-4

Kaikkia saloja, aatteita tai laitteita ei ole luotu meidän kosketeltavaksemme. Vaikka jokin on olemassa, ei se meidän käsiimme sovi – ellei toisin todisteta. Välttääksemme pahaa, olisi suotavaa seurata yhtä simppeä protokollaa. Ensin on aina hyvä kysyä:

Leikimmekö Jumalaa?

–Halki maailmojen, jakso 1 (2001)

30 vuotta apokalypsiin

6.8.2009

Viini paiskoo vasten sairaalahuoneen ikkunoita keskiyön tienoilla. Villapaitainen mies rapsuttaa parransänkeään, istuen tilaan kuulumattomalla, puisella jakkaralla. Harmaat, lähes elottomat silmät ovat kietoutuneet pienen lapseen, jota keskoskaappi suojelee.

Pienen elämänalun ensimmäiset tunnit eivät ole olleet helppoja. Silti tilassa ei ole yhden yhtäkään hoitajaa. Jokin pitää heitä loitolla, muttei isää. Isän kasvopiirteiden perusteella hänen voisi olettaa olevan viisikymppinen, mutta jatkuva niskan raaputus ja seinäkellon vainoharhainen etsintä Jeesuksen kuvilla täytetyiltä seiniltä antaa vihiä vilkkaammasta elämänvaiheesta.

Jylhästi kopisevien saappaiden saattelemana toinen herra astelee isän taakse. Musta kaftaani toimii miehen uhkaavana varjona viinin tippuessa sen liepeistä kylmälle lattialle. Kaftaani lähes hipoo maata, vaikka mies on miltei kaksi metriä pitkä.

»Spencer, Patrik«, Patrik nousee tuoliltaan huomattuaan miehen papinkauluksen, sokeripalan. Patrik tarjoaa kättään pastorille, jonka suuren lierihatun alta pursuavia kiharia hiuksia hän niin kovasti kadehtii, vaikkei uskalla sitä itselleen ja pakenevalle hiusrajalleen myöntää.

»Pastori Gideon«, pastori vastaa, mutta hylkää Patrikin käden. Pastori laskee suuren hattunsa tyhjälle metallikärrylle. »Näinkin nuoren elämän äärellä meidän on muistettava, kuka kaiken tämän meille niin hyveellisesti kustantaa. Tuokoon tämä hetki meidät lähemmäs Luoja ja Hänen tietään.»

Pastori Gideon hipaisee vaaleita kutrejaan ja huokaa nähdessään lapsen tilan. »Ulkona satoi viiniä tullessani: taitaa lapsenne olla hyvinkin onnekas, vaikka... tilanne näyttäisi nyt varsin epäsuotuisalta. Kastammeko nyt hänet? Tiedän kadonneesta. Sinulla on varmasti kovasti töitä.»

Patrik työskentelee yksityisetsivänä, etenkin murhien ja kadonneiden ihmisten parissa. Viikko sitten lähistöllä katosi varakkaan perheen tyttölapsi, kuuden vuoden ikäinen. Silminnäkijöiden mukaan tyttö pyöri kaupungin länsipuolen metsän reunoilla.

Mutta mistä pastori tietää Patrikin työn? Vaikkei sitä ääneen sanota, on kirkolla pääsy kaikkeen kouluarvosanoista potilastietoihin. Tiiraillut tietojani ennen tänne tuloa, Patrik tuumii.

Patrik hymyilee vaisusti, muttei vastaa.

Gideon astuu leveine hartioineen lähemmäs keskoskaappia. Patrik nyrpistää kasvojaan katkerana ja painaa katseensa pasturin kenkiin, jotka ovat litimärrät — *Kaste. Polttomerkki idioottimaisuudesta. Onneksi ei jälkeläiseni tarvitse sitä ottaa, kun ei kerkeä, sillä minähän kieltäydyn nyt.*

»Spencer?» Gideon yrittää havahduttaa Patrikia, rikkoen onnistuneesti hänen ajatuskuplansa. Patrik pudistaa päätään ja sipaisee poskeaan. Hän tietää, että pastori näki: siten Jumalakin. Pyyhitty pisara haihtuu kämmenselän ihoon nopeasti.

Patrik naurahtaa surun pois. Hän katsahtaa kelloa. Minuutit ovat tuntuneet hyvin hitailta.

»Selviääkö poikani? Entä miten Maura voi?» Patrik kysyy ja tarraa häntä pidemmän pasturin käsistä kiinni niin, että itse saarnaajakin yllättyy.

»Tarkoitatko vaimoasi?»

Patrik venyttää suupieliään niin, että hampaat näkyvät. Hän naurahtaa jälleen. »Ei ihan... ei vielä.»

Hän tajuaa surkean sanavalintansa sekunnin liian myöhään.

Pastorin silmät leimahtavat liekkeihin Patrikin katumuksen sanojansa kohtaan noustessa. Pastori kyyristyy lyhyemmän Patrikin korvan juureen ja ottaa yhden suuren, painostavan henkäisyn. Patrikin korva kuumenee, ja ilma kostuu. »Olemme kaikki verhottuja tummaan vereen. Olemme syntisiä ja ennen kaikkia syyllisiä. Kukaan ei meitä pelasta, ellemme sellaista työllämme ja rukouksillamme hanki. Mutta päivän päättyessä, me kumarrumme. Me *kaikki* kumarrumme.»

Kello lyö. Kello 3.

Patrik on melkein valunut polvilleen oman vastasyntyneen poikansa edessä. Molemmat kädet olkapäistä aina sormenpäihin asti kihelmöivät. Pastorin saappaista tuleva viinin haju on nyt häiritsevän pistävä.

Gideon kääntää suuren selkänsä Patrikille ja hieraisee kasvojaan turhautuneesti — *Näin pelokasta tuntuukkaa en ole nähnyt sitten sen äidin — ja sen*

*syntymämerkkilapsen, joka putkahti maailmaan silloin... keväämmällä. Maalis-
kuussa. Numero kolme.*

Patrik pitää sydäimestään kiinni kuin se olisi tippumassa ulos hänen rintansa läpi. Hengitys on hänen omaan makuunsa liian kuuluvaa. Se paljastaa liikaa tunteita. Nyt Gideonin suuri kämmen lepää vasten Patrikin poskea. Se imee itseensä kaiken veden ja hien.

»Pojalle ei taida olla vielä nimeä», Gideon kaivaa mustan sadetakkinsa taskusta ohutkantisen Raamatun. Hän astuu taaksepäin, muttei anna Patrikille liikaa tilaa hengittää. Hän selailee Raamattua hetken, kunnes sopiva nimi osuu sormen kohdalle. »Ezra hänen täytyy olla. Kansan puhdistaja.»

»Jos niin Luoja suo», Patrik mutisee. Gideon kääntyy taas Patrikin puoleen ja kaappaa tyhjän tuolin ahterinsa alle. »Mutta jos et lasta halua pitää, niin suositteisin harkitsemaan soittamista tähän.»

Gideon ojentaa tummanvihreän, kämmeneen mahtuvan käyntikorttinsa Patrikille. Kortin etupuolella on kauniit kultareunukset, ja keskellä pasturin nimi-kirjaimet, GT, on kirjoitettu vähintäänkin yhtä kauniisti. Kääntäessään kortin, Patrik silmäilee puhelinnumeroa pitkään täydessä hiljaisuudessa. Salin ovi aukeaa, ja valkeisiin vaatteisiin pukeutunut hoitaja saapuu tilaan. »Saanko tulla, pastori?»

Gideon hymyilee kierosti Patrikille ja nousee natisevasta penkistä.

»Tulet pyörimään rukouksissani pitkään, Spencer. Onnea lapsen löytämiseen. Jos ruumis löytyy, olet varma, että rukoilen hänenkin puolestansa.»

3.12.2024

Biologian ja maantiedon luokka, kello 14.27

Kolme oppilasta istuu luokassa. Kynät sauhuavat. Tunnelma on jännittynyt: kolme minuuttia aikaa palauttaa oma eläinesittely. Luokan seinämien lasikaapit pitelevät sisällään mikroskooppeja ja muovisia kehonosia, joihin ruskeahiuksisen, harmaasilmäisen pojan katse tarraa. Opettaja Tuomas notkuu suuren, puolikaaren muotoisen pöytänsä takana. Hän lueskelee muiden oppilaiden palauttamia eläinesittelyitä, vilkuillen huoneen ainoan pojan suuntaan — *Vai sinulla aikaa tuohon, Ezra?*

»Muistuttaisin ajasta. Kaksi minuuttia», Tuomas köhäisee.

Abigail nousee palauttamaan työtään vaalea tukka heiluen. Hän saa Tuomakselta suuren hymyn, vaikka kameleonttikuvakokoelma lyhyine teksteineen ei olekaan töiden parhaimmistoa.

»Nähdään myöhemmin», Tuomas hymyilee lempeästi ja sulloo Abin työn paperipinkan alimmaiseksi. Abigail nyökkää ja painelee vaietuin askelin ulos luokasta.

Hoikka, tytöksi pitkä Valeria tepastelee Tuomaksen luo palauttamaan aanelospinkkansa. Työ tulisi määrittelemään numeron, ysi vai kymppi.

Tuomas selaa korppiesitelmän läpi ja nyrpistää nenäänsä yhdelle lähteistä, *Lajien synty*. Ujosta luonteestaan huolimatta Valeria on rohkea käyttääkseen valtavirtaa vastaan taistelevaa teoriaa. Ilme silti värähtää. Tuomaksen katse on turhan tiukka — *Numero vai kaksi alaspäin?*

Numerot ovat tälle akateemiselle masiinalle kaikki kaikessa, mutta hän ei vain pysty kirjoittamaan mitään ydinuskomuksiaan vastaan. Valeria tiedostaa työn laskevan täyden kympin mahdollisuuden rajamaille, mutta Valeria aikoo elää asian kanssa — *Maksakoot mitä maksakoon – vaikka elämän! No ei. Ei näin, Valeria. Onhan sitä jo näin pitkälle päästy.*

Valeria katsahtaa Ezraan päin. Ezra viittoaa Valerialle kummallisen käsimerkin, napauttaa rannekelloa kynnellään ja hymyilee. Muille hymy näyttäisi väännettyä, mitä se ehkä onkin, mutta Valeria tietää, ettei poika tarkoita mitään pahaa. Valeria nyökkää, vetää sormellaan muutaman pitkän hiuksen – joidenka väri on lähes identtinen Ezran ruskeiden kutrien värin kanssa – korvansa taakse ja painelee ovesta pihalle nahkainen käsilaukku mukanaan.

Valerian lähdettyä Ezra vetää viimeiset viivat esitelmäänsä. Askeleet Tuomaksen pöydälle ovat väsyneitä, katsekin kiertelee maata. Tuomas katsoo rilliensä läpi Ezran kuolleenharmaisiin silmiin. Totta tosiaan. Ei mitään ulospäin. Vain tyhjät iirikset. Opettajan vaisto iskee, vaikka kahvin tuoksu viereisestä opettajanhuoneesta nenään tunkeekin. »Voisitko jäädä tähän hetkeksi? Olisi asiaa.»

Harmaasilmä ei vastaa, mutta istahtaa takaisin omalle paikalleen tottelevaisesti. Ezra sipaisee hiuksiaan, ihan kuin ne olisivat hiessä, vaikkei poika ole ikinä eläessään kahta tuntia pidempään hikoillut. Liikkatunnit ovat pakkopulaa.

Ezra vilkaisee rannekelloaan. Viisarit tuntuvat tikittävän valonnopeudella. Tuomaksen pöydän yllä oleva taulu Jeesuksesta vie katseen. Siinä itse Messias silitää pientä puhdasta lammasta. Rautainen maku valtaa Ezran suun. Se on hänelle pahan merkki. Jotain kummallista tulee tapahtumaan tänään. Tietäisinpä mitä.

»Miten voit?» Tume rikkoo hiljaisuuden laskiessaan Ezran papereita alas. Papereiden marginaalit ovat täynnä mustalla tussilla tehtyjä merkintöjä ja symboleita. »Sinun luokanvalvojana, sekä historian, uskonnon, biologian ja maantiedon opettajana minulla olisi suuri halu tietää... oikeasti. Miten voit? Entä isäsi? Kuulin onnettomuudesta, ja tuskin etsiväisä olisi niinkin mielenkiintoisesta tapauksesta edes hiljaa kotona. Jumal' siunatkoon siinä koneessa olleita.»

»Ei mennä isääni.»

Tuomas hymyilee kankkuisesti partansa alta ja huokaisee syvään. »Mennään siis sinuun. Miten —»

Ezra selvittää kurkkuaan Tuomaksen sanojen päälle, mutta ennen kuin vastaa arvattavaan kysymykseen, antaa Ezra sekunnin tai kaksi kulua. »Voin hyvin. Huolehtisin sinuna muista ikäisistäni. Minä voin oikein hyvin. Mahtavasti. Aivan hyvin voin.»

Sanoista tihkuu ärtyneisyys. Sama mielikuva tulee hänen tuimentuneista kulmakarvoistaan, joiden alaiset silmät eivät kohdistu silmiin, vaan Tuomaksen olkapäihin. Olat ovat selkeästi stressaantuneet, hieman koholla. Geneerinen jouluvillapaita on siis varsin ironinen. Huoletonta aikaa, Ezra miettii ja hymähtää vahingossa ääneen.

»Ezra?»

»Sentään en sorru väkivaltaan», Ezra sanoo konemaisesti.

Tuomas ei aivan ymmärrä. »Mitä? Miten niin? Milloin minä olen —»

»Voisitko kertoa, miksi minun piti jäädä? Mitä väärää olen tehnyt? *Herraako pilkkasin?*»

»Kuules —, aloittaa Tuomas pöytänsä takaa, mutta tulee Ezraa lähemmäs, istahtaen pulpetin päälle. »Vaikka komensin sinua jäämään, ei se tarkoita, että olisit tehnyt jotain väärin. Näytit vain niin apealta.»

Ezra hukuttaa kätensä hiuksiinsa. »Jos aiot antaa surkeita mielenterveysvinkkejäsi minulle jälleen, niin sanonpahan vaan, etten ole kiinnostunut. En sääliä kaipaakaan, ehei.»

Ezra nappaa reppunsa. »Menen. Kiire. Tärkeämpiä ihmissuhteita hoidettavana.»

»Voisit kerrankin kuunnella! Älä lähde, älä jätä! Muutkin jo lähtivät!» Tuomas yrittää pysäyttää Ezraa, mutteivat hänen sanansa tepsii poikaan. »Joulumieltä! Ilahdut, kun kuulet rehtorin puheen joulujuhlassa! Meille on kaikkea jännää luvassa! Kisailua!»

Luokan oven kajahtaessa kiinni, jää huoneeseen äänettömän tyhjiön tunnelma. Tuomas hieraisee kasvojaan — *On tämäkin työ. Kukaan ei osaa tulla keskitiehen, vaan aina pitää kaikkia saaha oman tahdon mukaan.*

Koulun käytävät

Valeria ja Sanni kävelevät kaksin koulun käytävillä. Sanni odotti kiltisti Valeriaa yläkerran rapuissa, vaikka hän palautti jo oman esitelmänsä tunnin alussa.

»Hei, Sanni. En pääse tänään virkkauserhoon, vaikka kuinka haluaisin», Valeria sanoo. Katse laahaa pitkin vaaleansinisiä seiniä. Seiniä paikoittain koristavat kuvat suurista ajattelihoista. Nämä kuvat ovat nähneet jo parhaat päivänsä, ja niiden päälle on maalattu uudempia kuvia, suurin osa uskonnollisia.

»Lahjasi Ezralle ei valmistu ajallaan, jos et edes opettele ensin virkkaamaan», Sanni virnistää.

»Älä huutele tuommoisia perättömiä huhuja», Valeria tiuskaisee. Hän katsoo nolostuneesti jokaiseen suuntaan, ettei ketään ole heitä kuuntelemassa. Kukaan muu ei vielä tiedä, paitsi Sanni.

»Ei täällä ketään ole», Sanni korjaa lasejaan, kääntyen alas vieviin portaisiin Valerian vahingossa kävellessä niistä ohi.

Kun tytöt saapuvat naulakoille, kaikki muut ovat jo lähteneet. Juuri niin kuin Sanni oletikin. Sanni pukee päälleen oliivinvihreän tuulitakkinsa Valerian hädastellessa mustan villakangastakkinsa kanssa. Sanni mulkaisee ystäväänsä ja

näkee jo heti ensisilmäyksellä tarkoituksen harvinaislaatuiseen hitaassa puke-
misessa.

»Mikä kestää? Et kai tahallasi pue noin hitaasti... ei voi olla. Et varmasti voi odottaa ketään, et varsinkaan ketään poikaa?» Sanni korottaa tahallaan ääntään, saaden Valerian kalpeat kasvot punastumaan – osittain nolostuneisuudesta, osittain ärtymyksestä.

»Alanko minäkin huutelemaan salaisuuksiasi?» Valeria nyrpistää nenäänsä. Hän tiputtaa maiharinsa lattialle ja panee ne jalkaansa käyttämättä käsiään.

»Sinä ja sinun salaisuutesi...», huokaa Sanni, äänessään hitusen leikkimielistä naljailua. »Ai niin.»

Hän ojentaa takkinsa taskusta kolme kukkapinssiä. »Saat pitää nämä. Tein ne sinulle.»

Valeria katsoo keltaisia kukkapinssejä hetken. »Kiitos. Mutta miksi minulle?»

Sanni hymyilee tyynesti. »Halusin osoittaa, että ystävyysuhteemme on tärkeä minulle.»

»Olet kuin robotti!» Valeria nauraa hieman. »Tuo ei kuulostanut aidolta! Ei, ei!»

»Eikö?» Sanni nostaa kulmakarvojaan. Valeria tarraa vampyyrinvalkeilla käsillään Sannin olkapäästä kiinni säälivästi, suupielet lattiaa päin tekaistusti. »Sinulla on vielä harjoittelemista. Mutta ei hätää: niin on Marcuksellakin.»

Kahvila

Kahvilan ikkunat on koristeltu tähdillä ja joulukuusilla. Niiden toisella puolella vilisee ihmisiä paksuissa turkisvaatteissa. Lähes tyhjä kahvila on kuin eristyskoppi kaikesta siitä melusta, mitä ulkona on. Autojen tööttäily, nastakenkien pohjien pureutuminen maan jäähän, kerjäläisten epäviereinen joululaulujen soitto. Ezra halveksuu näitä tekopyhiä soittajia, jotka tekevät leipärahansa uskovaisia nenästä vetämällä. Väittämättä toisin, Ezra myöntää itselleen, että tekisi tuossa asemassa täysin samaa.

Oven yläpuolella oleva kello kilahtaa. Aivan Valerian näköinen tyttö astuu kahvilaan ja vilkaisee paria päin. Ezra kuulee, kuinka tyttö tilaa jäätteen.

Ezra kääntää katseensa vastapäätä istuvan Valerian suuntaan, jottei hämmennyisi enempää. Joku muu se on, Valeriahan istuu tässä, Ezra mietti.

»Onko tuo tarpeellista?» kysyy Ezra Valerialta, joka parhaillaan pähkäilee puhelimensa kanssa kuvakulmaa, josta ottaisi kuvan teestään. »Meillä on tasan viisi minuuttia siihen, kun Marcus astelee tuosta ovesta sisään.»

Valeria mulkaisee Ezraa. »Tietenkin tämä on tarkoituksellista. Tästä tulee muistoja, jota voimme myöhemmin ihailla: tulet vielä kiittämään minua!»

»Muistoja teekupista?» Ezra nojaa käteensä tylsistyneenä.

»Ei, vaan tästä hetkestä, jossa et edes halua ilmeisesti olla!» tuhahtaa Valeria ja räpsäyttää kuvan kupista, kieli keskittyneesti ulkona. »Sinä se vasta kuvaaja oletkin, kun et ottanut Portugalin reissulla kuvan kuvaa. Ja senkin, minkä meille näytit, oli netistä.»

»Kaikki Oton jutut te uskotte», Ezra mumisee kiusaantuneesti ja peittää silmiään. Ne räpsyvät.

Valeria heittää epämääräisen solvauksen katsoessaan ottamaansa kuvaa kriittisesti.

»Laitoit minut maksamaan teestä, joka ei ole edes koskettanut huuliasi. Näytä kuva, minä arvostelen ja sinä juot sillä välin», Ezra havittelee Valerian puhelinta kädellään. Muutaman aneleavan sanan jälkeen aluksi empivä Valeria taipuu ja näyttää Ezralle kuvan teekupista. Yksinäinen lehti lilluu teen keskellä kuin lumpeenlehti aallottoman lammen pinnalla.

»Ja tuohon käytit kymmenen minuuttia?» Ezra paheksuu leikkisästi ja naputtaa pöydänkulmaa rytmisesti. »*You fritter and waste the hours in an offhand way.*»

»Joskus mietin, miten sinulla on edes kavereita», Valeria pudistaa päätään pienten huulten ylytyessä virneeksi.

»Mietin samaa itsekin. Pohdin myös, miksi olen täällä kahvilassa kanssasi», Ezra tekaisee korkean äänen kuin matkiakseen Valeriaa.

»Koska... kyllä sinä tiedät – eikun ei. En edes enää välitä sinusta, minulla on korvaaja sinulle. Taidanpa lähteä pian!»

»Kuka? Joku fakin Leoko? Tai Ville!» arvaa Ezra.

»Juuri se!» Valeria naurahtaa vaivaantuneesti ja hörppää teetä. Ei kenenkään, paitsi Valerian yllätykseksi, tee on jääkylmää: tämän Ezra osaa lukea Valerian kasvoilta. »Kylmäähän se on, eikö?»

»Itte olet!» inahtaa Valeria ja ottaa toisen hörpyn teestä, yrittääkseen nauttia siitä, ettei Ezra vaan olisi oikeassa.

»Realistinen, en kylmä», korjaa Ezra. Molemmat ovat hetken hiljaa, kunnes Ezra kyyristyy lähemmäs Valeriaa. »Mitä oikeasti edes teemme täällä?»

»Etkö halua olla täällä kanssani?» Valeria kysyy kiivaasti. »Onko sinulla taas se tunne?»

»Ai mikä?»

»Se, että joku seuraa meitä.»

»Ei. En tarkoittanut sitä. Mietin vain, että... miksi olemme täällä? Et sinä täällä vapaaehtoisesti olisi. Tiedät Marcuksen käyvän täällä usein. Hänhän voisi tulla minä hetkenä hyvänsä tuosta ovesta ja nähdä meidät!»

»Syy on se, että tykkään teestä, ja täällä sattuu olemaan sitä myynnissä. Marcuksen pamahtaminen tänne juuri tähän aikaan on epätodennäköistä», Valeria sanoo, ääni itsevarmana. Valeria yrittää ottaa katsekontaktia Ezran kanssa, mutta harmaat iirikset ovat kiinnittyneet Valerian takana olevaan oveen, josta tuntematon mies on juuri astumassa sisään. Valeria säpsähtää oven avauksesta kuuluvaa kellon kilinää. Ovesta astelee sisään pipopäinen lenkkeilijäpappa, joka löntystelee tiskille ja tilaa korvapuustin ja kahvikupposen. Ezra virnistää säikylle ja tökkäisee Valeriaa omalla jalallaan.

»Miksi meidän pitää edes pitää tätä salassa?» Ezra tiedustelee tarkkaillessaan Valeriaa, joka pitää kättä rintansa päällä hengästyneenä. Valerian toivuttua säikähdyksestä, alkavat hänen sormensa kierrellä valkoisen kupin alla olevan lautasen reunaa. Katse on miettävä, sormia seuraava.

»Niin?» odottaa Ezra vastausta levottomasti, jalan vipattaessa pöydän alla — *Seuraava on vale.*

»Koska ihmiset ovat täällä niin... julmia. Kyllä sinä tajuat», vastaa Valeria hiljaisella äänellä. Ezra hymähtää — *Eipä ollut vale. Vain osa totuudesta jäi kertomatta – sen haistan. Voimakkaampi lemu kuin tuon papan kahvin kuuma kierre. Kuka mielipuolet tässä yhteiskunnassa kahvia juo, jos kerta viini on lähes ilmaista? Kai sitä nyt tuommosena olis juovuksissa mieluummin kuin kestäisi nivelrasitusten tuskaa.*

Valeria tarraa käsillään Ezran oikeasta kädestä kiinni, pakottaen Ezran palauttamaan katseensa häneen.

»Jos meidän välillämme ei ole muiden silmissä mitään, eivät he voi pilata mitään», Valeria sanoo.

»Onko luottosi tähän niin pieni, että muutama juoru voisi mielestäsi pilata kai-ken? Vai onko taustalla jotain muuta... joku muu?» kaivaa Ezra syvemmälle:

hän ei noin väljää vastausta hyväksy – ei sitten millään! Kysymysten alle alistetun Valerian ilme värähtää, ja tämä pikkuseikka ei Ezralta jää huomaamatta. Ezra säikähtää sisäisesti Valerian kasvoilla nähtävää epämukavuuden tunnetta, lopettaen kyselyn siihen paikkaan — *Ehkä joku toinen kerta: niin ne aina sanovat! En ole mitään muuta voinut yli kahdeksaan vuoteen tehdä kuin katsella, ja en vielääkään saa kysyä yhtikäs mitään? Miten tämä voi edes toimia? Aika näyttää. Mutta aika valuu. Liian kovaa.*

»Meni liian totiseksi. Mennäänkö?» Ezra ehdottaa. Hän heittää niskavillojensa päälle mustan takkinsa, olettaen vahvasti saavansa Valerialta myöntävän vastauksen.

»Ei ihan vielä...», toppuuttelee Valeria, viittoen Ezraa vielä takaisin istumaan.

»Pelkäätkö viinisadetta?» naurahtaa Ezra ja ottaa taskustaan mustan sateenvarjon. Hän tuntee katseen niskassaan, mutta päättää istua takaisin alas. Joku katsoo hänen selkäänsä, ehkä hiuksia. Tuijotus ei ole etäinen eikä läheinen. Puolituttu.

Ezra viskoo sateenvarjon pöydälle dramaattisesti. Valeria vilkaisee varjoa, sitten Ezraa — *Ai minä, Valeria, pelkäisin viinisadetta? Mummi ja pappa pelkäävät... nekin vaan ehkä. Enää tuskin.*

He poistuvat paikalta vähin askelin.

Valeria on johdatellut Ezran monikerroksiseen kauppakeskukseen, jossa ihmisiä vilisee kaksikon ohi molemmilta puolilta. Välillä sattumanvarainen haahuilija tai kiireinen yksinhuoltajaäiti törmää vastahakoiseen Ezraan, jota Valeria vetää takin hihasta perässään. Merkkivaatekaupoista ja ulkomaalaisista ravintoloista tuleva puheensorina on osa kauppakeskuksen luonnollista äänimaisemaa. Sitä rikastavat taustalla loopilla pauhaavat joululaulut ja mainokset, jotka saisivat kenet tahansa hulluksi, jos niiden säteilylle altistuisi edes muutamaksi minuutiksi – vaikkei mikään antikapitalisti olisikaan. Lasikaton läpi suodattuvat valonsäteet saavat vaate- ja näyteikkunoiden kalliit tuotteet kimaltamaan entisestään punavihreiden jouluvalojen säestyksellä.

Katosta roikkuva, jättiläismäinen lumisadepallo pitää sisällään lapsille lahjoja jakavaa Pyhää Nikolaosta. Nikolaoksen käsissä olevan, suurimman lahjan lappu kiertää koko pallon ympäri. Siinä lukee yritysjätin, *Waterfall Corporationin*, jouluinen mainoslause.

»Yhdellä lahjalla osoitat rakkautta paremmin kuin tuhannella halilla», Ezra lukee mainoksen ääneen. Valeria ei kuuntele, vaan keskittyy väkijoukossa navigointiin. Ezra höhöttää lauseelle aina joka vuosi.

Suomen kristillisdemokraatit voittavat eduskuntavaalit jo viidettätoista kertaa peräkkäin. Tiukkamoraalisen Suomen ytimessä kasvaneet nuoret pääsevät luokkaretkelle Islantiin.

Islannin syrjäisessä hotellissa yhdeksäsluokkalaiset alkavat tajuta, ettei kyseessä olekaan aivan tavanomainen luokkaretki. Kaikki lumi on sulanut, porot nousevat takaraajoilleen ulvomaan ja ystävät kääntyvät toisiaan vastaan.

Mikä on unta, mikä ei?

Koiravahti katselee maailmaa ja sen vikoja monivivahteisen hahmokaartin silmin.

Eemil Hallmanin (s.2009) esikoisteos kertoo yhteiskunnasta, jonka säännöt perustuvat sokeaan luottamukseen.